

Oost west, thuis best – deel 1

Hoe was het Appie in de laatste jaren vergaan? Dat was nogal wisselend. Aanvankelijk was hij uiteraard blij weer vrij rond te kunnen lopen. Hij begreep echter goed dat hij wel de nodige maatregelen moest treffen om niet direct weer aangehouden te worden. Zijn gezicht zou na enkele uren maar al te bekend zijn, en een arrestatie zou niet lang op zich laten wachten. Op dus naar een bevriende plastisch chirurg, voor de nodige correcties.

Helaas was deze niet op de hoogte van zijn pre-existent tekort aan PAF – platelet activating factor, een spulletje dat de bloedplaatjes activeert – en dus veranderde zijn gezicht in één groot schilderij van hematomen, waarbij de gebotoxte gebieden verdacht glad afstaken. Eén voordeel was, dat hij meteen al onherkenbaar was geworden.

Hij zat onder een yucca een tijdschriftje te lezen, toen hij tot zijn schrik de reclasseringsambtenaar gewaarwerd, die eerder had geprobeerd hem op het rechte pad te brengen. Kennelijk vond zij het juist nu een goed moment om een boob- en nosejob en nog het een en ander te laten verrichten. Alhoewel haar gefacelifte gezicht ongetwijfeld nog wat gevoelig was, en zij in hem niet direct een oud-cliënt herkende, kon zij het niet laten hem in een ratelend staccato algemene adviezen te geven over het opbouwen van een goede toekomst, bijvoorbeeld door te macrameeën of het planten van een maniok, – ook wel yuca genoemd.

Zij bracht boeken uit de bibliotheek van de kliniek voor hem mee, (uiteraard geen schund of teaseslips, alleen stichtelijke boeken, en, godbewaarme, een kookboek over Griekse eieren), las hem kwatrijnen voor, probeerde hem aan het lachen te krijgen met limericks of een burleske en deed zelfs een demi-plié om hem ervan te overtuigen dat schone kunsten ook voor hem bedoeld waren. Al die tijd sprak Appie geen woord. Hij had visioenen dat hij haar met een knuppel van padoek de hersens insloeg, maar hij zweeg in alle talen. Uiteindelijk gaf de dame – ditmaal gekleed in een paletot – er de brui aan en met een “wel potje-met-bloemen, ik sloof me hier uit voor u, en u doet niet eens een béétje uw best” beende ze gefrustreerd weg, Appie met moord-en-doodslaggevoelens achterlatend. Aan zijn inborst was duidelijk nog niet veel verbeterd.

Toen de bloeditstortingen weggetrokken waren en hij weer de straat op durfde, was het in eerste instantie zaak om aan een nieuwe ID-kaart te komen met zijn nieuwe facie erop. En dan, en passant, ook maar meteen een nieuwe naam. En waarom dan ook maar niet meteen een zogenaamd bewijs van inschrijving in het BIG-register, als ic-verpleegkundige.

Gewapend met zijn nieuwe identiteit, gezicht en beroep, maar zonder een cent op zak was het nu zaak om eerst weer aan doekoe te komen. Hij meldde zich aan bij het Rode Kruis, en kon, na allerhande formaliteiten, zoals het overhandigen van een vog, aan de slag bij een coronaprikpost. Hij had weliswaar nog nooit eerder een injectie uitgedeeld,

maar er bleek niets aan te zijn. Gewoon prikken, hatsekiedee! Het verdiende best redelijk, maar zijn verdiensten gingen in eerste instantie naar de plastisch chirurg en de man van de papieren. De rest ging bijna helemaal naar zijn onderkomen, en na een maand of wat gearbnb'd te hebben, had hij nog steeds maar bar weinig geld in het laatje. De vriend bij wie hij een deel van zijn criminele verdiensten had ondergebracht, bleek toch niet zo'n goede vriend te zijn, (vriend met geld verdwenen naar Verwegistan), en zijn geliefde kallipygische vriendin had de rest van het geld omgezet in CFP-franken, om daarmee onbezorgd te kunnen genieten op de stranden van Papeete.

Met het uitblussen van de SARS-CoV-2-epidemie waren zijn prikkunsten overigens ook niet meer nodig. Hoe dus aan geld te komen? Écht op een intensivereafdeling gaan werken zag hij niet zitten. In arren moede keek hij op de laptop, die hij bij de prikpost had gejat, bij de vacatures. Het stemde hem niet vrolijk.

Hij zag zichzelf niet als onderwijzer op een jenaplanschool (elke donderdagmiddag van 2 tot 3 uur slöjdlessen). Ook een functie als privé hondentrimmer bij de plaatselijke kynologenclub (alleen voor mastiffs, bichons, saloeki's en sharpeis) leek hem, met zijn hondenfobie, geen goed plan. Appie zuchtte eens diep.

Bij een banketbakkerij (gespecialiseerd in profiteroles, appelcarrés en amandelpencees) werd gezocht naar een thermohydraulischesanitatiemedewerker. Bij doorlezen van de kleine lettertjes bleek dit te betekenen dat de bakplaten met erg warm water afgewassen moesten worden. Appie keek nijdig naar de resten van zijn karige maaltijd en de vaat die zich op zijn aanrecht had verzameld.

Dans- en balletschool Stap en Struikel zocht een instructeur voor de paso doble, de bossanova, de hoela en de galop. Bij de balletafdeling was er vooral behoefte aan iemand met talent voor de capriool (zonder hand aan de barre) en de arabeske. Het kunnen doen van een pirouettetetje was een sine qua non. Appie voelde zich een grote mislukkeling.

Host bij een reisorganisatie misschien? De reizen zouden gaan naar Italiaanse trulli, Nepalese stoepa's en rotswooningen waar nog werkelijke troglodieten woonden, (een speleologie-uitje was natuurlijk bij de reis inbegrepen). In Florida zou worden geskydived en in Nieuw-Zeeland kon men bij de Maori's de haka doen. Op de Tafelberg zouden de Kaapse klipdassen (ook wel dassies genoemd) om je heen huppelen en op de Monte Baldo bij het Gardameer zou men zich tegen de heerlijk zachte alpaca's kunnen neervlijen. Reis- en verblijfskosten werden betaald, de verdere bezoldiging bestond echter slechts uit zakgeld. (En Tahiti stond niet op het programma, dus zijn visioen waarbij hij zijn geld zou terughalen bij zijn ex zou niet bewaarheid worden.)

Maar het kon nog erger. Bij een internationaal bedrijf, gespecialiseerd in implementatie van in- en uitvoerende managementorders, zocht men naar een humanresourcesconsultant. Het werd Appie op geen enkele manier duidelijk wat het bedrijf nu eigenlijk deed. En toen hij las dat een snelgroeiend SaaS EdTech bedrijf een Senior PHP Symfony Developer zocht, begon hij stilletjes te huilen.

Appie gaf het op voor vandaag. Verveeld bladerde hij wat in de boeken, die de reclasseringsambtenaar hem gebracht had. Het zogenaamde kookboek bleek een vreemde titel te hebben. *De Griekse ij*. Hij begon te lezen. Na tien bladzijden was er nog over geen omelet, chakchouka of frittata geschreven, om over kandeel nog maar te zwijgen. Na twintig bladzijden was hij verbaasd dat er zúlke mafkezen bestonden en nog iets later begon hem iets te dagen. Als het verhaal ook maar een beetje op waarheid gestoeld was, bestonden er dus echte dicteefanatici, die coûte que coûte wilden winnen. En waar fanatisme was, was mogelijkheid tot zakendoen. Zijn soort zaken. Maar hoe tot die groep door te dringen? Spelling was nooit zijn beste vak geweest. Werk aan de winkel, dus.